

DÅBEN

Der er i dag mange som mener, at barne-dåben er noget pjat. For det første er der dem som siger, at det er et overgreb på børn, således at tvinge dem ind i en bestemt religion. Ja, der findes i dag seriøse og indflydelsesrige forskere som siger, at dåben og den kristne børneopdragelse strider mod menneskerettighederne og derfor bør forbydes. Men dem som mener sådan, er naturligvis ikke selv kristne. Thi hvis man er kristen og derfor mener, at Gud blev menneske i Jesus Kristus og at ethvert menneske som lever uden denne viden, lever i løgn og mørke, så findes der naturligvis intet vigtigere end at opdrage sit barn i den kristne tro. Hvis kristendommen er sand, så fratager man ikke børnene frihed ved at lade dem døbe, nej så er dåben forudsætningen for, at de kan leve et sandt og frit liv.

For det andet er der dem, som ikke selv tror på Gud, men som alligevel lader deres børn døbe, fordi det jo bare er en tom tradition. De skal ifølge Jesus dømmes hårdest af alle, thi de tilhører de lunkne. Men deres lunkenhed kommer på den anden side deres børn til gavn.

For det tredje findes der dem, som godt nok selv er kristne, men som mener, at det er bedst at vente med at døbe indtil børnene er vokset op og selv kan tage aktivt stilling. Det vil gøre troen mere alvorlig, siger de. Men hvis man mener sådan, så sætter man vi mennesker og vores følelser i centrum i stedet for Gud. Det vil sige, at man gør forholdet mellem Gud og mennesker og derved også frelsen og det evige liv, til noget der udspringer af et ligestillet samarbejde mellem Gud og det enkelte menneske.

Men sådan er det ikke, siger Jesus. I forholdet mellem Gud og mennesket er det først og fremmest Gud som handler. Over for Gud står vi alle på lige fod. Ja, Jesus siger tilmed

"Den som ikke tager imod Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det."

Disse ord betyder ikke at barnet er mere værdifuldt end en voksen, de betyder tværtimod, at det ved barnet er helt åbenbart, at dets værdi ikke skyldes noget det selv har gjort. Derfor er barnedåben det perfekte billede på det kristne forhold mellem Gud og menneske.

Men hvad er så forskellen på os selv dengang vi blev båret til dåben og så i dag?

Ja, forskellen er jo den helt åbenlyse, at dengang vi blev døbt bestemte vi ikke selv at vi skulle blive det.

Vi blev helt bogstaveligt båret til dåben uden vort egen samtykke, medens vi i dag går i kirke på egne ben.

Da vi blev døbt var vi helt bogstaveligt i et barneforhold til Gud, ligesom vi var det til resten af verden. I dag har vi et voksent og frit forhold til verden, og derfor er barneforholdet til Gud noget vi vælger.

Og i valget ligger en indrømmelse: når man som kristen går hen til kirken, når man som kristen, folder sine hænder og når man som kristen lægger sig på knæ ved alteret og modtager Jesu Kristi legeme og blod, så Indrømmer man derved, at man i forholdet til Gud er som et hjælpeløst lille barn som ingenting selv kan gøre. (Det er formentlig netop dette som gør kirken til et så ubehageligt sted at være for mange mennesker i dag. Det er derfor mange vil lave kirken om, så det ikke længere er Gud, men vi mennesker selv og vores egen kreativitet, som er i centrum. Men når man gør det, så er man ikke længere kristen, så er man menneskedyrker og narcissist.)

At være i en kristen kirke er ligesom at være et lille barn der er blevet væk fra sin mor i supermarkedet.

Vi er blevet blevet væk fra Gud, men i den kristne gudstjeneste kommer Gud til os og fortæller os, at vi allerede er blevet fundet. Han fandt os i dåben og når vi går hen i kirken og knæler ved det hellige nadverbord, så vender vi tilbage til vor dåbs nåde og er allerede hjemme i Guds rige.

Claus Thomas Nielsen